

JULIANNE STANZ

A ÎNCEPE DE LA ISUS

Modul în care discipolii de zi cu zi
vor înnoi parohia și Biserica

Traducere de **Radu și Oana Capan**

Cluj-Napoca, 2025

CUPRINS

Introducere: Eu încă mai cred	7
1. Să reaprindem focul vieții parohiale	13
Nimeni nu pare fericit acolo!	13
Mergeți și incendiați lumea!	15
Identitatea noastră cea mai profundă	17
Ierusalim, Iudeea și Samaria	18
A fi misionar nu este doar pentru cei care merg în locuri îndepărtate?	19
<i>Să acționăm</i>	22
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	22
Principiul personal	22
Prioritatea parohiei.....	23
2. Care este Vestea cea Bună?	25
A merge la esență	27
Vestea Bună este o veste BUNĂ!	28
Rețeta de bază	30
Provocarea: Faceți să fie ceva personal.....	33
Inima este cea care contează.....	35
<i>Să acționăm</i>	36
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	36
Principiul personal	36
Prioritatea parohiei.....	37
3. Cum și-a format Isus discipoli?	39
Ce este un discipol?	39
Cei zece „D” ai discipolatului	40
Cum și-a format Isus discipoli	42
Ce metode a folosit Isus pentru a forma discipoli?.....	44
Ce este un discipol misionar?.....	46
Misiunea nu este imposibilă.....	48
<i>Să acționăm</i>	50
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	50
Principiul personal	50
Prioritatea parohiei.....	51
4. Parohia care se roagă împreună rămâne împreună	53
„Rugăciunea împărtășită”: a crea o cultură a rugăciunii de mijlocire	56

Cum să faceți „rugăciunea împărtășită”	57
Puterea rugăciunii de a muta munții.....	59
Apelul la 911	61
<i>Să acționăm</i>	64
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	64
Principiul personal	64
Prioritatea parohiei.....	64
5. Speranță, vindecare și ospitalitate: elemente cheie ale discipolatului	67
Speranța are un nume.....	69
Speranță din fântână.....	70
Vindecare cu delicatețe	73
Parohia ca sanctuar de vindecare	74
Ospitalitatea: primele impresii contează	76
Îndemnul scris la ospitalitate	78
<i>Să acționăm</i>	79
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	79
Principiul personal	79
Prioritatea parohiei.....	80
6. Arta însoțirii	83
Elementele însoțirii	84
Concentrarea pe nevoile și dorințele umane de bază.....	87
O abordare gen „Etsy”	89
Care este povestea? Care este povestea TA de credință?	91
<i>Să acționăm</i>	95
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	95
Principiul personal	95
Prioritatea parohiei.....	96
7. Discipolatul misionar și schimbarea culturală	97
Confruntarea cu urgența situației actuale	99
Să facem focul: schimbări complexe	100
Să facem focul: concentrarea pe esențial.....	103
<i>Să acționăm</i>	105
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	105
Principiul personal	106
Prioritatea parohiei.....	106
8. Începeți cu Cine și De ce	109
Identitatea noastră vine de la Isus	110
Orientarea spre persoane	112

De la <i>Ce și Cum</i> la <i>Cine și De ce</i>	113
A începe de la Isus: El este rațiunea existenței noastre	114
Din interior spre exterior	119
<i>Să acționăm</i>	119
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	119
Principiul personal	120
Prioritatea parohiei.....	120
9. Din interior spre exterior:	
oamenii noștri SUNT programul	123
Noi, poporul; noi, poporul misionar	123
Discipoli, nu admiratori, mereu gata.....	124
Puterea prezenței: de la agenți de turism la călăuze	126
Primirea cu deschidere a întreruperilor	129
<i>Să acționăm</i>	130
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	130
Principiul personal	130
Prioritatea parohiei.....	131
10. Urmați liderul: procesul de discipolat misionar	
al parohiei voastre	133
Simfonia parohială a discipolatului.....	133
A cânta intenționat muzica împreună.....	134
Aleluia este melodia noastră principală!.....	135
Orchestrați discipolatul spre câștigul tuturor.....	136
Darul educației religioase	138
Conectarea la realitate.....	138
Iată puzzle-ul evanghelizării, catehezei și discipolatului ..	142
Pregătiți corul: începe misiunea!.....	145
<i>Să acționăm</i>	147
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	147
Principiul personal	147
Prioritatea parohială.....	148
11. Parohia care a început de la Isus	149
Parohia Preasfântul Sacrament	150
Ce ați încetat să mai faceți?	153
Ce ați început să faceți?	154
Ce ați continuat să faceți?	157
<i>Să acționăm</i>	158
Rugați-vă în timp ce mergeți (și faceți discipoli).....	158
Principiul personal	158
Prioritatea parohială.....	159

Introducere: Eu încă mai cred

„Foc am venit să arunc pe pământ și ce altceva vreau decât să se aprindă!”

(Luca 12,49)

În ultimii 17 ani, am lucrat direct și am sprijinit diverse comitete parohiale la nivel local, diecezan și național. Am lucrat ca director pentru educația religioasă, operator în pastorația tineretului, director pentru formarea în credință a adulților, operator în pastorația adulților tineri, director pentru noua evanghelizare și director pentru formarea la discipolat. Munca mea la nivel național ca vorbitor și consultant în Comitetul pentru Evanghelizare și Cateheză al Conferinței Episcopilor Catolici din Statele Unite (USCCB) mi-a oferit o perspectivă unică asupra vieții parohiale și diecezane din Statele Unite. La fel și realitatea mea generațională: m-am născut puțin înainte de generația milenialilor¹, pasărea rară în parohiile catolice de astăzi (în special în funcții de conducere), și sunt și imigrantă². În prezent, activez într-un consiliu parohial, sunt în mod regulat lector la Liturghie și răspund de prezența parohiei mele pe rețelele sociale. Când vine vorba de viața parohială, se poate spune categoric că sunt total implicată!

Astăzi, vizitând parohii din întreaga țară, văd semne de viață nouă și de creștere în Dieceze și parohii. Cu toate acestea, adevărul este că despre majoritatea parohiilor noastre catolice nu se mai poate spune că își mențin existența, ci că sunt în declin. Și ce se întâmplă cu oamenii

¹ Milenialii sau Generația Y sunt cei născuți, cu aproximație, după 1980 și în primii ani ai noului mileniu – n.tr.

² Țara ei de origine este Irlanda – n.tr.

noștri? Aud de nenumărate ori de la credincioși dedicați și implicați, care își iubesc credința și își iubesc parohiile, că sunt obosiți și trași în prea multe direcții. Ceva trebuie să se schimbe. Trebuie să ne schimbăm. Ceea ce era cândva un declin lent, picătură cu picătură, în nord-est și în centru-vest, de exemplu, a devenit acum un șuvoi puternic, numerele noastre scăzând și parohiile noastre devenind tot mai tăcute, din cauza lipsei de activități și de interacțiuni umane. În sud-est, multe parohii sunt în creștere, iar unele anunță că trebuie să ia în considerare noi proiecte de construcție, dar se tem să facă acest lucru, având în vedere realitatea actuală a vieții parohiale. Unii spun că este timpul să trecem dincolo de structura actuală a vieții parohiale și să începem ceva nou. De asemenea, foarte mulți spun că nu este nicio problemă.

Și totuși, eu încă mai cred. Încă mai cred că parohia catolică este cel mai bun nucleu pentru a-i ajuta pe oameni să se întâlnească cu Isus Cristos și să fie hrăniți de El, să crească în prietenie și solidaritate cu alții și să fie schimbarea de care comunitățile noastre locale au atât de mare nevoie. Parohiile, comunități de credință, nu există în Biserica Catolică doar pentru ele însele, ci sunt dăruite lumii întregi ca sursă de sare și de lumină (vezi *Matei* 5,13-14). Parohia este menită să fie un loc în care:

- suntem invitați, primiți, hrăniți și înălțați sufletește;
- aparținem unei familii de credință în care nu suntem doar formați ci și transformați și apoi trimiși să transformăm lumea;
- suntem provocați să creștem, să ieșim din zonele noastre de confort și să fim ascuțiți așa cum „fierul ascute fierul” (*Proverbe* 27,17);
- suntem chemați să intrăm în mormântul propriei noastre suferințe și al suferinței altora și să realizăm acceptarea ei prin cruce;
- Vinerea Mare face loc Duminicii Învierii;
- păcătoșii devin discipoli, iar discipolii sunt transformați în sfinți prin trăirea chemării la sfințenie.

Cultura occidentală modernă îi răstignește încetul cu încetul pe creștini pe crucea subiectivității, a individualismului și a consumismului. Dar Biserica Catolică continuă să ofere o viziune convingătoare despre ce este și ce poate fi persoana umană – și o viziune despre cum să creștem în iubirea față de Dumnezeu și față de semenii.

Cred că Biserica noastră nu este doar un medicament pentru cultura în care trăiește, ci efectiv leacul. Acest leac vine prin transformarea oamenilor care schimbă și modelează lumea, după modelul vieții lui Isus cu discipolii Săi. Isus a luat oameni obișnuiți, oameni pe care lumea de atunci îi vedea ca fiind neesențiali și neimportanți, și i-a transformat în cei mai mari sfinți pe care i-a cunoscut lumea vreodată. El a transformat simpli pescari și comercianți în oameni care au schimbat complet societatea în care trăiau.

În parohiile noastre, și noi avem oportunitatea de a transforma oameni pentru a schimba culturi și vieți, de a face oameni care sunt trimiși în misiune. În parohiile noastre, avem privilegiul de a fi alături de oameni în momentele cele mai pline de bucurie dar și în cele mai dificile momente din viețile lor. Creștem împreună ca oameni ai credinței, echipați cu abilitățile de care avem nevoie pentru a face față vieții de zi cu zi, împărtășind în același timp lumii credința noastră într-un mod credibil și autentic. Isus nu a delegat eforturile de a face discipoli către alți lideri și nici noi nu ar trebui să facem aceasta. În timp ce putem învăța din înțelepciunea altora, nimic nu poate înlocui experiența învățării de la Isus.

Isus a așteptat până când a avut un nucleu de bază bine format, care putea exemplifica și reproduce ceea ce a făcut El pentru membrii grupului. În parohiile noastre catolice, noi „echipăm” următoarea generație de sfinți prin eforturile noastre de a face discipoli. Credeți că este posibil acest lucru? Cu siguranță credeți, din moment ce citiți această carte.

Există multe cărți despre problemele cu care se confruntă Biserica Catolică. Aceasta nu este una dintre ele. Există, de asemenea, cărți

1.

Să reaprindem focul vieții parohiale

În toți anii mei de experiență, momentul care a transformat modul în care privesc viața parohială a venit prin înțelepciunea fiului meu de trei ani, Ian. Era o dimineață de duminică și m-am dus să îl trezesc. „Ce zi este?”, a întrebat el somnoros. „E duminică, fiule. Aceasta înseamnă că este timpul pentru biserică”, am spus eu. De sub pătură am auzit un oftat de nemulțumire. Apoi Ian a spus cuvintele de care se tem toți părinții: „Nu vreau să merg la Liturghie”. Era prima dată când îl auzeam spunând acest lucru, așa că l-am întrebat: „De ce?” În mintea mea, m-am gândit la toate motivele pentru care un copil nu ar vrea să meargă la Liturghie: cât de puțini copii urma să revadă în biserică noastră în acel weekend; liniștea și lipsa de mișcare; faptul că adesea nu poate vedea ce se întâmplă; muzica; lipsa gustărilor și așa mai departe. Dar fiul meu nu a enumerat niciunul dintre aceste motive. „Nu vreau să merg la biserică, mamă”, a șoptit el, „pentru că nimeni nu pare fericit acolo”. Am crezut că mi se rupe inima...

Nimeni nu pare fericit acolo!

Ce văd copiii noștri când privesc la parohiile noastre? Ce experimentează ei? Ce văd ei în fiecare dintre noi? Ce văd ei în mine? M-am gândit la ce vedeau copiii mei într-o dimineață obișnuită de duminică în casa noastră. Eram calmă și plină de bucurie, nerăbdătoare să mergem la Liturghie? Sau eram mama nervoasă, presată de timp, care zorea copiii